

der udnævnes af kongen og lønnes med 5 700 kr. årligt, stigende hvert 3. år med 600 kr. til 8 100 kr.

Løvrigt finder de i afsnittene IV, V og VI i nærværende lov indeholdte generelle bestemmelser anvendelse også for det heromhandlede embede. De nærmere regler for skolekonsulentens virksomhed fastsættes ved en af undervisningsministeren efter forhandling med skoledirektionen udfærdiget instruks.

2. Til § 23 føjes som nyt stk. 3.:

Forsåvidt en lærer, der er indvalgt i folketinget, må holde vikar i sit embede for at kunne bestride sit folketingshverv, vil der til hjælp til bestridelse af vikarudgiften være at afkorte i hans lønning $\frac{1}{3}$ af lønnen i den periode, for hvilken vikaren er antaget. Den del af vikarudgiften, der ikke dækkes herigennem, afholdes af statskassen.

De to tilføjelser trådte i kraft henholdsvis 1. april 1956 (punkt 1) og fra begyndelsen af folketingsåret 1955—56 (punkt 2).

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *undervisningsministeren* bl. a.:

„Der har på Færøerne allerede gennem længere tid bestået et ønske om *oprettelse af en selvstændig konsulentstilling for den færøske folkeskole* til afløsning af den fra ældre tid bestående bygdeinspektion, der blev udøvet af aktivt virkende lærere, siden 1938 således, at der har været en særlig inspektør med idrætten. Da denne ordning i det hele ansås for forældet og utilstrækkelig, foreslog Færøernes skoledirektion i 1938 oprettelse af en konsulentstilling på linie med de amtskonsulentstillinger, der for det øvrige kongeriges vedkommende var skabt ved skoletilsynsloven af 1933. Dette forslag mødtes med velvilje fra alle sider, og ved finansloven for finansåret 1939—40 skabtes hjemmel for afholdelse af statens bidrag til aflønning af en honorarlønnet amtskolekonsulent på Færøerne. På grund af krigen blev stillingen imidlertid aldrig besat, og bevillingen bortfaldt i 1950—51.

Ved forhandlingerne i forbindelse med forslaget til den færøske lærerlønningsslov af 1949 blev spørgsmålet påny overvejet, men der opnåedes ikke enighed om stillingens nærmere karakter, og lagting og landsstyre indskrænkede sig herefter til for landskassens regning at oprette en fast stilling som idrætsinspektør, således at denne stillings indehaver kunne påtage sig en del af de opgaver, der skulle påhvile en konsulent. I 1953 har lagtinget vedtaget at nedlægge stillingen som idrætsinspektør og anbefalet, at konsulent-